

Ted Hughes

ÁDÁM ÉS A SZENT KILENCEK

1 A dal

Nem akart levegőt
Vagy távoli eget

A dal

Nem akarta a domboldalt mely visszhangozta őt

Nem akarta a lombot
Melyen rezgése átszökel

Nem akarta a köveket noha közönyüket
Megborzongatta

Nem akarta a vizet

A dal nem akarta önnön száját
Önnön torkával, ereivel
tüdejével sem törődött
belőlük ömlött

Az örömből-készített dal
még sirámként is azt kereste

Ami nem létezik

Kiömölve annak üres sírján
Ami még nem született meg

2 Ádám

Megverve feküdt, mélyen mint a víz.

Túl közel az iszaphoz
Megálmodta a fény tornyát.

Egy pocsolyás telken
Megálmodta a felszökő acélszerkezeteket

Csak gallyakba öltözöten
Megálmodta talajgyaluk és daruk előrehatolását.

Barackhájba és horzsolásokba burkolózva
Megálmodta a gyémánt test hitvallását.

Álma játszott vele, mint egy hatalmas cirmos.
Mint megmárt nyirkos-fekete egér, még morzejeleit is beszűntette.

Kitárva tar bokorként szélnek és esőnek
Vacogott és sírt, zörgött és didergett.

3 És eljött a Sólyom

A magát félrelökni nem hagyó, vissza-nem-riadó
puskaszürke tollazat

A hegyet szétválasztó, a világot maga mögé taszító
szárnyizületek.

Magát fejfel előre
És gyöngéd csontjaival előre
Golyó-homlokkal a célba
Temető.

A sugarak csúcspontját tökéletesen megragadó
Első, utolsó, egyetlen széllökés
Karmai.

A kísértetet kicsipegető
És szeme lángját azzal etető
Kimunkált csőrrel

Alkotóelemeire lecsupasztja
A föld laza, forró rebbenését
Hogy újjászerveződjön a Sólyom.

Sólyomrobbanásos
Szemével.

4 Eljött a Pacsirta

Napig horgasodó buzgalmával, lendülő létra

Dalával

Mely teljes testének műve
Madárörömet zsúpol a napra

Hogy távortartsa a fáradtság esőjét
A kihamvadás havát

Munkájával

Mely hasztalan fölösleg, emelve a csak zuhanni tudót

Bóbitájával

Melyet a napra kíván helyezni

De addig maga cipel

Hogy bóbitásítható legyen a föld

Dalával

Melyet két sötétség közé emelt

A pacsirta aki bóbitájának

Szolgálatában él és hal meg.

5 A Vadkacsa

rikoltva ébredt

Lerázta a sarki pólyát

Lebukott az Északi Szél tornyából

És jött fürgén a vizeken át

A vadkacsa, töredező nulla-tojás,

Otthagytá hó-anyját csillag-sáljába takartan

Elhagyta fekete-szél-apját csillag-szakállába takartan

Felkelt a lápból hajnal előtt

Most susogó megérkezését

Föld-sugár és ég-sugár közé akasztja

Lágyan szólítgatva a rögzített tavakat

Midőn a föld felkel a fagyos sötétben, a Sarkcsillag mögött
És ő a fény kényes hasadékán át
A harmatba röppen

Hápgogva Szállj Szállj

6 A Sarlósfecske jő a sarlójával

Félrelöki a két-kéz két-láb holmit –
A kínozószkört
Húst és lágy zsigert és idegeket, és elszáll.

Mintha megintcsak túlcsapódna, a tetők közé zuhant
A villám résén át a fény nagy tölgykoronájába

Egyik szárnya ásványhatár alatt
Másik szárnya álom és szám fölött

Közébe vág életnek és halálnak

Bajszos vicsorgás-ásítás máris megindult
A birtokló szem indult

Fütyök találgatják röppályáját
Világok fátylát meteor döfi át

Ostorpattogás, a fül sejtelve
A szennyfolt, mit hátrahagy

Míg a halál szárnyas porszemét a nap retinájába beleűzi
És az élet nimfáját letörli
Az atomtó tükréről

Míg a Sarlósfecske
A vakságból kizuhanva felúszik
A megoldadt létből, újraegyesül,

Árny az árnyal – s visszanyeri
A csillapíthatatlan tűzvész
Fészkei, papírhamvait.

7 Az ismeretlen Ökörszem

Ökörszembe rejtve csak azt zengi Ökörszem.
Világ-biztos Ökörszem
Villámfényben, küszködő virradatkor. Örök Ökörszem
A szél-sikálta erdön.

Itt az Ökörszem, de csaknem kormányozhatatlan –
Lüktetés-maszat –
Ökörszemek istene villamosszékben kivégzi –
Haditéboly, színeváltozás –

Ökörszem dalol a nedves bokorban.
Őt dalolja dala, minden tolla nyelv
Nyelvek dal-labdája ő –
Fejét hátrakuporítja, tű-csőrért kitarja hogy bekapja az eget

És mint halál-mámorban, rebbenve emelkednek a szárnyak,
Minden toll verdeső szárny
Ökörszem dalolja Ökörszem – Ökörszemek Ökörszeme!
Míg lába egy gallyra gubancolódik.

A közelgő halál az ökörszemet felfokozza
Akár a szigorúbb napfény s a föld valódiabb fénye.
Ökörszem kormányoz! Ökörszem hatalmon van!
Felkapaszkodott farktolla alatt.

És amikor Ökörszem alszik még a csillag-kárpitozta mennybolt
is álom
A föld csupán eszmények kupája.

De most a felemelt nap és az ázott erdők reszketve ujjonganak –
ÖKÖRSZEMEK ÖKÖRSZEME!

8 És Bagoly

Lebeg. Álarcos lélek, halálra figyel.
Halál egy lélekre figyel.
Kis szájak és vádjaik felfüggesztve.
Csak a középpont mozdul.

Csillagképek ámulnak. És a fák nagyon csöndben, a földek
nagyon csöndben
Ahogy a Bagoly egyre mélyebben csillapul hozzá
A csöndhöz.
Két szem, a menny szívébe meredő.

Semmit sem mellőz a Bagoly-bámulás.
A méh megnyílik és a kiáltás eljő
És a teremtmény árnya
határt szab végzetének. És a Bagoly

Sikolt, a kötést megint letépi
Torkának alakja miatt, mintha kíznás volna
Arcának alakja miatt, mintha börtön volna
Karmainak alakja miatt, mintha kikerülhetetlenek volnának

Ég sikolt. Föld sikolt. Ég eszik. Föld megevődik.

És föld eszik és ég megevődik.

9 És eljött a Galamb

Melle szivárványokkal terhes
Leütötték

Eljött a galamb, szárnya villámot paskolt
S ez szétszóródott mint gallyak
Leütötték

Eljött a galamb, mennydörgéshangú
Tornyosuló ég ezüstből, ibolyából
Leütötték

Odaadta mellének húsát, és megették őt
Odaadta vérenek tejét, megitták őt

Eljött újra a galamb, nap-vakító

Ettől a fül megsüketül

Kibelezett madár volt a száj
A nyelv rezdült volna mint a szív

És leszállt a galamb
Tövisek közegébe

Most mélyen a tövises sűrű közegében
Lágy mennydörgés
Rak fészket szivárványainak.

10 És a Varjú eljött Ádámhoz

És szemhéját fölemelte
És a fülébe susogott

Ki értette meg a Varjú szerelmi susogását?
Vagy a Varjú híreit?

Ádám fölébredt.

11 És eljött a Főnix

Hangja
A pusztaság pengéje, fény-tusa
Hangja himbálózva villog
A harmat lágy völgyében

Hangja lángolón és lángot csöpögtetve
A poros eget lassan szeli át
Hangja lobog tömérdek pazar hegy
Karéjában mely olvadni látszik

Tollai a nézéstől borzolódnak
Hamvai a lehelettől füstölögnek

Halálának és születésének
Oltára, a hús remeg

Bárhol is száll le
Bárhol ajánlja fel magát

És az újszülött meztelenül
Nevet a lángba

12 Egy láb talpa

A világ-sziklán, síma
Meleg

Emberi térképével
Szívós bőré, e találkozásra
Alkalmatos

A szikla-felszín első ismerőse
Csillag-ragyogása óta,
Az első házigazda, köszönti őt a lágy,

Simuló érintéstől boldogan
S ő hálás
A sziklának, mondván

Nem vagyok szárny
Hogy az űrt tapodjam.
Neked

Készítettek.

EÖRSI ISTVÁN fordításai

Japán fajaragás a XVII. századból